

Τὰ βουνὰ ποὺ μᾶς ἀνάστησαν τρέχουν αἷμα.
Τὸ ποτάμι κουβαλᾷ πέτρες ἀπ' τὸ βουνό.
Βλέπω τὰ μερμήγκια ν' ἀφήγουνε τὶς τρύπες τους.
Ἄδειανὸς οἱ στοῦς κι ὁ ἀέρας σφυρίζει.

—Τρέξε!

Ὁ οὐρανὸς εἶναι κόκκινος καὶ θρέχει.

Τότε ἡ μάνα ἔσυρε φωνή.

—Τρέξε!

Οὐρλιασε καὶ μᾶδῃσε τὰ μαλλιά της.

—Τρέξε!

Εἶναι κοπέλα ἡ ἐλευθερία μου εἶπες.
Κατηφορίζουν οἱ κρανοφόροι μὲ σιγουριά.

Στηρίζεται ἡ γυναίκα

στὸν κορμὸ τῆς ἀχλαδιᾶς

κι ἀφήνει τὴν ἄμμο

νὰ κυλήσει ἀπ' τὰ μάτια της.

—Σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι ἔπεσε νὰ γλυτώσει.

Ἔνα - ἕνα κόβουν τὰ δέντρα.

:

:

Αὐτὰ τὰ μάτια πρέπει νὰ ἦταν γαλανά.

Ἐδῶ, νομίζω, ὑπῆρχε μὰ ἐκκλησία.

Σπίτια, δέντρα, ποτάμια.

Τσιριτιλίπ.

Τσιριτιλίπ. . . ὁ σπουργίτης.

Στὸ χέρι τῆς καρδιάς αὐτὴ ἡ γραμμὴ

πάει δόξια κι ἐνώνεται

ἐνώνεται μὲ τὸν οὐρανό.

—Φύγετε, φύγετε!

Εἴστε σημαδεμένος.

Καὶ νὰ τοὺς πείτε,

σὰν πάτε κεῖ

δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶνε.

Ἡ κόρη μου πέθανε

λουλούδι δεκατριῶν χρονῶν.

(Οἱ «Λωτοφάγοι», ἀπόσπασμα)

Βασίλης Κάσσος

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ φθινόπωρο ραγίζει τὸν καιρὸ

Καθὼς ἕνα δάκρυ ραγίζει τὴ σιωπὴ

Ἡ ὁμίχλη ξηλώνει τοὺς δρόμους

Τοὺς τυλίγει κουβάρι

Καὶ τοὺς κρύβει στὸν κόρφο της

Ἡ ὁμίχλη εἶναι μὰ σταφιδασμένη γριά

Ποὺ φάχνει ὅλονυχτὶς τὰ σκουπίδια

Ἡ βροχή διηγείται
 Τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἡλίου
 Ἡ βροχή ἃ ἡ βροχή
 Εἶναι τὸ αἷμα τ' οὐρανοῦ
 Πὸν ἔκοψε τὶς φλέβες του
 Μ' ἕνα κεραυνὸ
 Τὰ φύλλα τῶν δέντρων
 Μεταναστεύουν στὴν πικρία τῶν αἰώνων
 Τὰ φύλλα τῶν δέντρων
 Εἶναι οἱ πληγές
 Πὸν μοῦ ἀνοίγουν οἱ ἐποχές

Τὸ φθινόπωρο ραγίζει τὸν καιρὸ
 καθὼς ἕνα δάκρυ ραγίζει τὴ σιωπὴ.

Παναγιώτης Κερασιδης

ΕΙΣΑΙ ΜΠΑΓΑΣΑΣ Ἡ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Μιά νέα γυναίκα κλαίει ἀπὸ τὴν κραυγὴ της.
 Ὁ κόσμος γύρω της κρυώνει
 γιὰτὶ οἱ πόρτες γίνονται παράθυρα δλάνοιχτα
 ποὺ βλέπουν στὸ κρῦο αὐτὶ τοῦ γυμνοῦ.
 Πέφτει ὁμως ἀπὸ τὸ ὕψος της
 ὅταν ἀποκαλύπτεται ἡ ἀνάσα της
 νὰ τριγυρνᾷ ἀκούραστη
 διεκδικώντας τὸν τίτλο τῆς παρθένας.
 Εἶμαι μιὰ ἀπαραίτητη λύπη
 στὸ κρασί τοῦ μέλλοντος.
 Δὲν εἶμαι γυμνὸ δαγκωμένο.
 Μπορῶ νὰ πηγαίνω καὶ νὰ τραγουδάω.
 Τὰ τραγούδια δὲ χρειάζονται.
 Δὲν κλειδώνω τὴν μοναξιὰ μου στὴ λάμψη
 καὶ γι' αὐτὸ κοιμᾶμαι ἡσυχος.
 Κάθε πρωτὶ μετὰ ἀπὸ κάθε τέτοια νύχτα, ξυπνάω.
 Δὲν εἶμαι μόνος.
 Οἱ καρποὶ εἶναι λάθος ἢ μνήμη ;
 Τὸ σπίτι μου ἔχει καρποὺς
 δίχως ποτέ του νὰ σκορπᾷ μηνύματα.
 Βρέχει στὴ συνείδησή μου τ' ὄνειρο.
 Μεγαλώνω ὑψώνοντας ἀνάμεσα στὰ ὄνειρα
 τὸ σπίτι μου
 ποὺ ξεχασμένο
 γεγναῖα ταλαιπωρεῖ
 τὴν ἀσχίμα τῶν κρεββατιῶν.
 Πέταξα τὸ κρεββάτι μου
 χθὲς ὅταν μοῦπες εἶσαι κρεβδάτι
 εἶσαι πουλὶ εἶσαι μπαγάσας.